

(H)julen står för dörren

(enligt min ordlekande kompis Dick i Säm)

En annorlunda jul väntar oss under ett annorlunda år. Vi har alla försökt kompensera den sociala samhörighet som vår pensionärsförening i Kvillebygden står för. Vi har inte haft månadsmöten, ingen dans, får ingen risgrynsgröt och inget luciatåg - men med promenader med eller utan bil, fototävling, boule, några kurser och en aktiv hemsida m.m. har vi sökt nå er. Måtte det nya året bjuda på positiva överraskningar!

Den 23 oktober i år slog jag på radion klockan tolv av en tillfällighet. Då sändes "Dagens dikt" som vanligt. En programpunkt som funnits i Sveriges

Radio P1 i 83 år. Jag är ingen trogen lyssnare men denna gång överrumplades jag av att en varm och bekant röst framförde sin dikt "Det kommer alltid dagar". Det var Gunnar D. Hansson med rötter på Smögen och vår bygd som skrivit och läste denna dikt. Jag tog den till mig och lyssnade gång på gång via "SR play" på datorn. Även om dikten skrevs 1986 speglas den nutid vi befinner oss i med nära och kära som gått bort och hur tiden därefter kan inge tröst. Denne prisbelönta författare och professor har jag mött i lite olika sammanhang. Med sin lågmälda profil och sitt stämningsfulla ordval är han inte så känd i Bohuslän men väl värd att lyssna till.

En gång när min fru Lotta skulle gestalta den piprökande gumman Cela vid hennes stuga vid "Fattiggården" på Hjalpesten behövde hon en pipa. Vi for till Smögen och i ett restlager hos Gösta Hanssons tobaksaffär hittade vi vad vi sökte med hjälp av brodern Gunnar, författaren. Även vid andra tillfällen har han dykt upp i mitt minne och vi hjälps nu åt att söka hans släktingar i Kville.

Bild: Håkan Vikstål

Så lyder dikten:

***Det kommer alltid dagar
som inte liknar andra dagar.
Någon dör efter lång förberedelse
på ett helt vanligt sjukhus
en dag när det regnar
som en befrielse från något värre,
någon rör sig försiktigare
i en nästan omärklig sorg,
en vintrigt dämpad förtrogenhet
i tårarnas ställe.***

***Det kommer alltid dagar
som inte liknar andra dagar.
Någon känner styrkan återvända
och får plötsligt lust
att lovprisa och förhålliga
och finner i de vanligaste orden
och i de slitna namnen
dittills fördolda innebörder.
Det sitter alltid människor
ensamma på parkbänkar,
också i små, obetydliga städer
och ingen vet vad de tänker på.***

Med hopp om en bra avslutning på året önskas hjulen rulla vidare om än i uppförsbacke!

Hälsningar
Claes Toreld